

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 3

Göteborg, Söndag, 18 Juli 1847.

2 Qvar.

ELFKUNGEN.

Elfungen.

Hvem rider så sent i storm och natt?
 En far, med sonen, sin högsta skatt.
 Han trycker honom fast i sin arm;
 Der sitter gossen så trygg och varm.

Mitt barn, hwi gömmer du ansigtet så? —
 Min far, ser du ej Elfungen då?
 Han har en krona, och swans han bär? —
 Min son, en dimma blott det är. —

"Du sköna barn, kom följ med mig!
 Rätt muntra lefar jag lofvar dig.
 Mång sager blomma på stranden gror:
 Och så granna kläder äger min mor!"

Min fader, min fader! ack hör du ej då,
 Hvad trollet hwifvar och lofvar mig så? —
 Blif stilla, war ej ängelig, min son!
 Bland torra löf hörs stormwindens dån. —

"Min täcka gosse, följ mig likväl!
 Du hos mina döttrar skall må så wäl:
 De sjunga och dansa hwar endaste stund,
 Och wagga dig in i den sötaste blund."

Min fader, min fader! du ser ej ändå
 Hur trollets döttrar wid stranden stå? —
 Min son, min son! jag märker det nog,
 En widbusse du för. Elfungen tog.

"Jag älskar dig, kom! följ mig, som jag sagt!
 Om icke, jag nyttjar emot dig min makt." —
 Min fader, min fader, förhwara mig du!
 Trollet har gjort mig så illa nu! —

Då ryser fadren och skyndar framåt,
 Och hör af gossen blott jämmer och gråt.
 Han himmer hem med ångest och nöd:
 Men i hans armar hans son war död.

Vesuwius och des Afstigare.

Hvem af oss känner ej längtan till det paradisiska land, hwars
 ost guldborngerna glöda bland de dunsta löfwen? Bland tusende
 uppnå nio hundra nittio nio detta land blott i föreställningen! Hu
 rn lycklig den, hwilken det är förnuadt att se det i verklig
 ten! Se Neapel och dö, säger ett gammalt ordspråk. Wi arma

swenskar måste trösta oss med tankan: icke alla är det bestärdt att
 skåda Italiens underbara land, som, oaktadt alla fildringar och
 allt hwad diktkonsten derom uttalat, förefommer oss såsom ett för
 trolladt land; icke alla få se det ewiga Rom, hwarest tiggaren
 wid Engelsporten lefwer lyckligare än wi i vår nord: icke alla få
 skåda Neapels herrlighet, den hänryckande prakten af des dunkel
 blåa' wif och det storartade Vesuwius, ssom i nattens mörter
 purpurtrör hafwet med sina eldströmmar.

Kära läsare, det synes, som om du och jag hörde till de icke
 utwalda, hwilka, att börja med, måste åtnöja sig med bilden. Dock,
 hwem wet, hwad hända kan?

Den som varit i Neapel och ej sett Vesuwius, han är
 warre der an, än den, som varit i Rom och ej sett väfwen. Det
 är ju blott en liten dagresa från lazaronstaden till brodern Gre
 miten, som thronar i sin mångbesökta Casa midt på bergets höjd,
 som wore han en bergets son. Han bjuder — den gode Gremis
 ten — sitt Sacryme-Christi-win, som, i förtroende sagdt, är nå
 got furt, och ingen resande försmår det samma.

Se här en erfursion i modern stil, sådan som den förefoms
 mer bland våra turister! Dagen är skön, blott något varm. Man
 har, med undantag af skärmytslingar mot mygg och dylikt, sof
 wit godt; man har gungat sig i ögonen och med appetit intagit
 sin frukost. Kl. är nu nio, således hög tid att tänka på Wesu
 wius. Man församlar sig då i Portici. Snart är hela denna
 stad i rörelse; för hwarje främling komma här wanligen tio to
 tliga Italienare, som vrata och larma. Kabrioletter, mulåsnor, hä
 star, åsuer, menniskor, allt skrikande och jublande, vratande och
 stesjande, i brokigt chariwari! Man wet ej, hwem som dammar
 mest, djuren eller förarne med deras manshöga knölpakar af os
 livträd. Andtligen har man larmat och pratat ut, förarne sät
 ta sig i rörelse, och den som will, måste nu följa den.

Man har kommit till foten af Vesuwius. På afstånd win
 skar den hetblodiga, kegelformiga bergjätten och utblåser ljusblåa
 rökmoln upp mot de verkliga molnen. Fruktbara fält, windruskullar, os
 limgårdar och dalar ligga redan bakom oss. Ett par trasiga kar
 lar, med lika så många mulåsnor hafwa förenat sig med sällska
 pet. Himmel, hwilken profskarta på alla nationer, ådrar och stånd!
 Wi kunna ej räkna dem, men glömma icke den blonda swenska
 ynglingen, som med sina blåa ögon frossar rätt lyckligt i södens
 rika werld.

Längesedan har trakten blifwit mer och mer ödslig. Wärtlig
 heten har småningom upphört på vår wäg. Swarta förwittrade
 lavamassor betäcka det kala berget. Man har sennat den styrfo
 tade delen af sällskapet nedanför och instränkt sig till sig sjelf.
 Du bär det uppåt, på den naturliga wäg, som lavan bildat. Man
 klättrar och kommer ett stycke uppför, man rullar åter tillbaka i
 den lösa lavan; man hwilar ut och går på med ny entusiasim.

Man vänder sig om; der ligger Neapel, långsträckt, ljus och majestätisk, marmorglänfande, som wore den bildad af hafwets renaste skum; der skimrar och blitrar wifen, der framstå fruktträden och olivfogarne såsom dunkla slagfluggor, der uppstå ur det blåa hafwet, djupt wid horisonten, bergmassor, halft glänfande, halft försjunkna i fluggor. Huru yttrar sig ej en gång den snillrike Chataubriand om denna wy? Här, säger han, blickar man från afgrunden ut öfwer sjelfwa paradiset.

Swad hwhita segel, som simma på den dunkelblåa wifens swällande barm! Allt swäfwar bort i det warma blitrande sjärran. Swilken glad, swällande wandringslust! Wore blott ej marfen för warm, säger en, och Siroccen ej så qwäfwande, säger en annan.

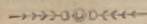
Äntligen, äntligen är man uppe. De djerfwaste äro redan wid kanten af kratern. Det är ej nog, att man här på kanten af vulkanen experimenterar med käppar, som blifwa swarta af röken, med paperstremfor, som man antänder wid den heta ångan; sjelfwa den heroiska tankan, att koka ägg i den heta askan, är ej tillräcklig. Man måste störta sig i gapet och djerft åter uppstå ur det heta djupet.

En dag hade två wandrare, i lifhet med vårt sällskap, be-
tigit Besuwen. Det är kl. 3 på morgonen. Morgonrodnadens purpur swäfwar öfwer Neapels wif och förgyller hwarje af des
milliarder droppar. De två ensamma wandrarna stå wid randen
af kratern. De närma sig mer och mer bergets underjordiska
mysterium. Men det gapande swalget, af 5000 fots widd och
200 fots lodräta djup synes uppstålla öfwerwinliga hinder. Der-
inom blott glödbande aska, slaggh och eldsbesprängd rök! Högre sti-
ger solen och lägger en del af det swartglödbande djupet i dagen.
Då rullar det och dånar på en gång under wandrarnes fötter.
Massor efter massor sprängas. En stor del af kratern sjunker
in och förswinner. Förfärligare blir dånets. Det är, som wille
hela berget störta tillsammans och begrafsna dem under sina heta
ruiner. Wåra wandrare flynda hastigt till en annan del af kra-
terranden. Samma fara, samma förfrädelse! Ciceronen syn-
dar undan förut, de resande följa honom. Öfwer aska och la-
vablock går deras wäg, tills en ny afgrund af åtminstone 100
fot öppnar sig för dem! Här studsar föraren sjelf. Men den mo-
digaste af de resande går djerft förut. De här och der framstjutan-
de lavablocken måste tjena som stegar; ett felfteg — och han är för-
lorad. Till höger och wenster flyta lavaströmmar, dundra och
braka klippstycken. Dock komma de lyckligen igenom. Huru an-
dades ej deras bröst åter fritt i det rosenstimrande ljuset! —
Men af hundratusen ser knappast en Besuwen i hans förfrädeliga,
förhärjande werksamhet och underbara stonhet!

År 1805 d. 12 Augusti började Besuwius att uppkasta eldrö-
da flammor. Med den inbrytande natten blef den robaktiga rök-
pelaren allt rödare och rödare, förwandlades slutligen till en lysande

flamma, som, än höjande än sänkande sig, åt alla håll utkastade
strålände eldmassor. Plötsligen blef det, som om hela lusten kom-
mit i dwala; en obelisk af eld uppstod, sträckande sig ifrån vul-
kanens krater upp till stjerne. Widare kastade den sin förtrol-
lande glans öfwer Campaniens paradiska fält. Tusende röda
moln seglade såsom skepp på den dunkla natthimlen och speglade
sig i det dunkla hafwet. Plötsligen sänkte sig eldpelaren åter i
bergets swalg. Det blir åter natt, men ej af lång waraktighet.
Nya eldpelare uppstå och kasta omkring sig milliarder gnistor.
Horisonten, hafwet, klipporna och den aflägsna staden simma i
ljusglans. Såsom kämpande härmasor strida flammorna emot
hwarandra och gå under. Då höres ett jordstakande dån. Vul-
kanen öppnar sig på sidan; i eldströmmar utgjuter sig lavan, all-
tid bredare och oemotståndligare och förstör hyddor, wärdar
och allt hwad den träffar i sin wäg. Ett blodigt eldsten omslu-
ter hela himlen och i östern uppstiger fullmånan blef, som om han
sörjde öfwer detta förödelsens skådespel. Nu rör sig äfwen haf-
wet och börjar att brusa. Dtaliga gondoler med åstådare simma
och wagga på det rödblyfande elementet. Alltid närmare och när-
mare hafwet kommer den eldiga kastaden. Nu är den wid stran-
den, nu störta den med rasande dån i hafwet. Det skummar och
wägar, såsom i högsta wrede. Wågor och lågor blanda sig till
rasande strid. Lågorna med fina eldröda tungor dricka till en
början det wåta elementet. Äntligen förkunnar en lätt hwäsning
dettas slutliga seger. Den glödbande massan stelnar och förwand-
las till ett swart i hafwet utstjutande berg.

Ja, bästa läsare, det är dock skönt, att, frist till själ och kropp,
kunna wandra ut i den herrliga öppna werlden, se främmande
nejder och med egna ögon beundra Guds under i naturen, och
derester, återkommen till det kära hemmet, blifwa en wälkommen
berättare under nordens långa vinteraftnar. Af hjertat tillönkar
jag dig denna stöna lott; — för allt, glöm ej det land, der Be-
suwen med elddrag skrifwer naturens största drama, under Itali-
ens himmel och på den ewigt grönsfande jorden. —

Sejå ett medel till wägförbättring

När Presidenten i nordamerikiska fristaterna, Hr. Van Buren,
en gång på en resa i de weskliga staterna såg en man stjelt och
stod i smutten högt upp på benen, sågande han till honom, huru det
kom sig, att han ej förde bättre. Djerft svarade denne: "Jag
har hittills stjelt blott med eldsvog kongressmedlemmar och derige-
nom bestämt dem, att afgifwa sin röst för beviljning af medel
till landsvägarnes istandsättning, och som jag num ej haft för-
mänen att kussa en president, så har jag tagit mig friheten
begagna detta tillfälle, för att upphylla mig dygt emot folket,
och försäkra mig, att Hr. Presidenten ej förbete inlägger något
weto emot förslaget till wägarnes upphjelpande."

Galopp utan namn.

Louis Flah

ff
Ped.
fz
Ped.
p

8va
poco cresc.
p

cresc.
Ped.
8va
p
Ped.

lento
mf

p dolce
mf

p dolce
cresc.

1. 2.
Fine
fz
Ped.
p dolce

cresc.

f e marcato
dim.

D.C. s. al F.

Madame Ddonois Afventyr på en resa.

År 1735 uppdrog konungen af Frankrike åt tre universitetslärare att företaga en resa till Amerika, för att genomwandra och nega beskrifva länderna närmast omkring Equatorn. De komma lyckligen till de aflägsna, då för tiden tämligen obekanta länderna, hwarest de vasbrutet fortsatte sina undersökningar till 1765. Särskildt fästade de afseende på Columbia, Peru och Guyana.

En ibland dem, H:r Ddonois, hade så mycket heldre efterkommit sin hustrus begäran, att så följa honom, som hon war stor wän ej mindre af naturfönbeter än af naturkunskaper. Tilika hade han medtagit hennes båda bröder, en hennes systerson och ett par tjenare.

En wärre insjuknade hon i Columbia 1745, några år efter deras ankomi och H:r Ddonois såg sig nödsakad att resa förut, från den ena hufvudorten för hans forskningar till den andra, i afsigt, att ordna de för henne nödvändiga beaktligheter. Från Cayenne, hufvudstaden för en fransysk besättning i Guyana, tänkte han wända sig till fransyska eller portugisiska regeringen, med anhållan, att ett skepp måtte ställas till hans disposition, för att dermed afhämta sin sjuka hustru från Niombamba, en med sydliga fote af jätteberget Chimborazo belägen stad, och derifrån på Amazonfloden föra henne till Cayenne, för att sedan från detta ställe företaga afresa till fäderneslandet, der trängande familangelägenheter fordrade hans närvaro. Först sent fann hans begäran gehör. Det är knappast troligt, om man säger, att först femten år derefter ett skepp kunde bestämmas för detta ändamål. Ändtligen insann detta sig med det uppdrag, att först föra honom till högsta stranden af Amazonfloden, särskildt till landet Para; derefter anlöp Columbia, för att upptaga H:r Ddonois maka, att sedan återwända samma wäg och taga kofan åt Frankrike.

De sista dagarne af November år 1765 afreste H:r D. från Cayenne. Straxt efter sin afresa insjuknade han, och det inställdes sig sådana sjukdomssymptomer, att ett snart tillfrisknande ej war att hoppas. Han bad skeppets befälhafwars begifwa sig på wäg honom förutan och blott medtaga någon, åt hwilken han kunde öfwerlemnna bref till sin familj. Det för detta ändamål utsedda budskap motsvarade så litet hans förtroende, att madame Ddonois först den 1 Okt. 1769 kunde afresa från Niombamba. Det afsända skeppet wäntade henne i Tabagatinga.

Madame Ddonois resa från Niombamba till Tabagatinga war så märkwärdig och öfventyrlig, att wi nästan skulle kända och frestade att twifla på sanningen af dess beskrifning, om wi icke flera skäl were öfwertygade em dess sannfärdighet. De begagna oss för vår framställning af ett bref, som H:r D. skref till en af sina reskamrater, H:r Gendamine.

"Min swärfar — så skrifer H:r Ddonois — sedan några

och tjugu år min hustrus trogne wårdare, hade afrest från Niombamba några wekor före min goda maka, för att på förhand besöka en wäning och ett godt mottagande. Han wisse att hon war beledsagad af sina bröder, sin läkare, af en neger och tjugu indianer, och fruktade sålunda ingen fara för hennes fortkomst. Intet under då, att han, då han ombesörjt allt, alltid reste vidare, för att träffa nya anstalter, som kunde underhålla och påskynda resan.

Smellertid utbröto kopporna tuom en ort, hwarest han redan träffat de nödiga anstalterna. Alla innewånarne lemnade byn och flydde till skogarne.

Min hustru hade efter landets sed, på förhand betalt Indianerna, som skulle beledsaga henne och transportera hennes saker. Knapt hade de uppnått orten, der kopporna härjade, för än de bröto sitt ord och wände trolöst nog tillbaka.

Swad skulle den arma qwinnan göra under sådana omständigheter? Dels war den tillryggalagda wägen för lång, för att återwända, dels slog hennes hjerta allt för häftigt för den trogna maken, från hwilken hon varit skild i tjugu år. Hon wisse att skeppet wäntade, och så beslöt hon wäga det swäraste och bjuda farorna trots.

Med sina ansörwandter uppnådde hon den öfvergifna byn. Två Indianer, som undgått smittan, woro de enda innebyggarne i den tämligen stora byn. Man tog dessa i anspråk. De lofwade ombesörja en båt, som skulle fortstafa de resande tolf dagareseser. Efter några dagar woro de färdiga; resan anträdde; hwar och en af Indianerna hade fått betalning förut; redan hade man gjort några dagareser. Man beslöt att hwila ut en natt. Följande morgon woro Indianerne förswunna.

Man war nu i den största förlägenhet. Det war för de bedragna ingenting annat att göra, än att ansörtro sig åt wattenet utan någon ledare.

Den första dagen gick wäl öfwer utan något olycksfall.

Andra dagen träffade de i grannskapet af en indiankoloni en båt och på densamma en Indian, hwilken åtog sig att beledsaga dem och föra båten. Resan gick i öfrigt wäl.

Tredje dagen wille denne Indian uppfånga doftorns hatt, som af vinden blifwit kastad i floden, men tog öfwerwigt och drunknade.

Båten, numera utan styrman och fördr af folk, som ej det ringaste förstodo skeppsfart, kunde ej längre hålla sig på wattenet. Den blef fylld af wågorna. Man måste lemna den och på stranden uppsög en boning.

De resande hade ännu fem eller sex dagareser till Hudoas. Läkaren erböd sig att gå dit och hämta hjelp. Han afreste wackligen, åtföljd af den trogne negern såsom fölleskap. Slutigt hans löfte kunde de öfwerlemnade först efter fjorton dagar wänta någon

hjelp. De väntade förgäfwes en månad. När de olyckliga ej längre här kunde qwarstanna, byggde de en flotte, på hwilken de lastade sina tillhörigheter och gjorde försök att bestiga den. Denna flotte, lika illa styrd som den war byggd, stötte till deras olyckta emot en trädstam och kantrade. Med alla sina tillhörigheter föllo de i floden, hwilken till all lycka ej här war djup. Min hustru gick under twenne gånger, men upptogs af sina bröder. Nu war de refandes belägenhet förfrärlig. Matta och uttrötade, hungriga och genomvåta, i den wildbaste ödemark och utan förrare eller wägwisare! De hade ej annan tillflykt, än att gå till fots längs efter floden.

D hwilken tortyr! Du må weta, bästa wän, att stränderna af denna flod äro helt och hållet bewurna med de aldrea tätaste slingerwärter och busklager, genom hwilka hinder man i wanliga fall blott med yra eller såg kan bana sig en oändligen beswärlig wäg. Man återwände till den uppresta boningen, tog de lifsmedel, som man der lemnat, och begaf sig i wäg. Snart märkte de olyckliga wandrarne att, om de skulle följa flodens strand, de då måste passera oerhörda böjningar af densamma. De försökte att taga en girare wäg, wandrade genom skogar, men gingo wilse under flera dagar. Förfärligt utmattade af en sådan skogsresa, af törnen rysligt särade i fötterna, utan alla lifsmedel, plågade af en förfrärlig törst, hade de ej annan wedergwälfelse än några bär och wilba frukter. Hunger, törst och mattighet öfverwäldigade dem helt och hållet. Deras krafter swefo fullkomligt; de störtade till jorden, utan att kunna åter uppsiga. Så afswatade man hjälplös den sista stunden. Under tre a fyra dagar uppgaf den ene efter den andre andan.

Min arma hustru låg längre än 48 timmar bredwid lifen af sina bröder och af de andra reskamraterna. Hon war i ett tillstånd af sinnesförwirring; men kände dock törstens brännande qwal. Dock låg det ej i förhynens plan, att låta henne gå under i sin nöd. Hennes krafter stärktes åter, så pass, att hon kunde krypa ett stycke derifrån och plocka några bär. Hennes fötter wore nu fullkomligt utan skor och hennes kläder genom törnbuskarna helt och hållet slitna från kroppen. Ett uselt linne war det enda, som betäckte hennes nakenhet. Hon skar skorna af sina döda bröders fötter och fäste dem på sina egna, så godt hon förmådde.

Tänk er, dyre wän, att min arma hjälplösa hustru tillbringade tio fulla dagar i dessa skogar. Twå dagar qwarblef hon wid lifen efter sina kamrater, sjelf ifrigt bedjande om en snar befrielse. De öfriga dagarne tröy hon omkring här och der, för att, om möjligt, rädda sig från hungersböden. Ad, ännu har minnet af dessa förfärliga dagar någon ting rysligt; minnet af det förfrärliga stödet, hwartill han så länge varit vittne; minnet af den förfärliga ensligheten i de mörka, graflika skogar-

ne. Förfrälfelse och fruktan gjorde ett sådant intryck på min arma hustru, att hennes hår blef snöhwitt.

På elfte dagen fann hon en wattenkälla och följande dagen några wilba frukter och fogelägg; men swalget war, till följe af det långa umbärandet, så sammandraget, att hon med swår möda kunde njuta något. De så ägg, hon fann, wore emellertid tillräckliga att underhålla henne; det war dock hög tid, att den hjelp uppenbarade sig, som den gudomliga förhynen beslutat.

På elfte dagen kom min mer döda än lefwande pilgrim till stranden af en bethlig flod, som faller ut i Amazonfloden. Men hon fann sig utan räddning; spår kunde ej upptäckas, hwarfen till någon lefwande warelse eller till någon båt. Redan började den mörka natten bryta in. Då hörde hon på något afstånd ljud såsom af menniskoröster. I början intogs hon af förfrälfelse och hade så när kastat sig in i den djupa stegen; dock bemannade hon sig wid den tankan, att måttet af hennes olyckor knappast kunde blifwa swårare. Hon släpar sig då ned mot kanten af floden och ser två Indianer, som äro i begrepp att med sin båt lägga ut från stranden. Hon gaf tecken; de warfseleswo henne. Ad, så hon bad och beswor dem, att med henne återwända till Andoas! Tillfälligtwis wille båda Indianerna, som återkommo från en jagt, landstiga just här. De upptogs henne på sin båt och wårdade henne efter bästa förmåga. Lyckligen anländ till Andoas träffade hon en missionär, som uppbed allt, för att gifwa henne något stärkande medel; men ett dåligt bemötande af flera bland landets inwånare ingaf henne det beslut, att påsthynda sin resa. Följande dag lejde hon en båt och afkom lyckligt till Leguna. Här emottogs hon med all möjlig wänskap af prioren för missionärerna i orten. Hon blef sex wekor i denna trakt, för att återställa sin ytterligt förswagade helsa. Emellertid utrustades en båt, för att öfverföra henne till det portugisiska skepp, som wäntade henne sedan lång tid. Då skeppscommendanten hörde underrättelsen, att min hustru nalkades, lät han en däckad farkost, försedd med nödiga försåder och beledsagad af två tillförlitliga soldater, gå min hustru till mötes. Det mötte henne i den spanska hamnen de Loreto.

Min hustru njöt nu, under den tusen mil långa farten, alla begwämligheter. I Oyapak firade wi återleendets högtid, med tacksam rörelse mot honom, som förer i stor nöd, men eck försär, att rädda på ett underbart sätt.

Under det min hustru irrade omkring i skogarne, hade den trogne negeren med några Indianer, som han kallat till hjelp, åter gått tillbaka upp efter floden. Han fann spår efter de qwarlemnade och följde dessa, tills han kom till den ort, der kreyvarne lågo. De hade redan öfvergått till förmultning och wore således eigenkänliga. Han kunde då ej annat tro, än att hela fällskapet omkommit. Emellertid hade han gjort sin pligt och wände med förtrosfadt hjerta tillbaka.

Så handlade en neger!

Swad åter läkaren beträffar, som afrest med negern, för att hämta hjelp, så hade han knappast undgått farerna, för än han troföst glömde de olyckliga och med sin packning reste vidare, utan att göra något, för att upplysa den heliga pligt, som han åtagit sig.

Judith.

Den asyriske konungen Nebukadnezar hade just besegrat den mediska konungen Arfarad och hans hjerta war fullt af stolthet, så att han utsände budskap widt och bredt omkring, med besällning, att folken skulle gifwa sig. Men budskapen komma åter, utan att hafwa uträttat något. Deröfwer förgrimmade sig Asyriern och swor att hämnas. Och han lät utrusta en stor här, 100,000 man till fots och 12,000 ryttare, och förordnade Holofernes till anförare öfwer dem. Holofernes drog ut och bekrigade de främmande konungarne. När Israeliterna hörde detta, blefwo de försträckt och gjorde rustningar. Emellertid kom Holofernes och belägrade Bethulien. Staden försvarade sig tappert; men när Holofernes lät förstöra wattenledningarne, råfde de i swår nöd och woro nära att försnåga. De gingo då till de älska och yrkade att staden skulle uppgifwas. Dñas föreslog att de skulle wänta ännu i fem dagar; hade då ingen hjälps blifwit gifwen, skulle han göra såsom de yrkade. — I Bethulien bodde en enkla, Judith. Hon war ung, rik och skön, hade godt rykte om sig och fruktade Gud. När Judith hörde talas om nöden, bemannade hon sig, intalade folket mod och sade, att hon wille rädda det; dock skulle de ej forska efter hennes planer. Men Ju-

dith gif hem i sin kammare, bad till herran, att han wille rädda henne, bad om kraft och mod för det hon ämnade utföra. När hon hade bebit, smyckade hon sig herrligt och gif med sin yiga ut genom stadsporten till Holofernes läger. Solbaterna frågade, hwad hon wille; hon swarade, att hon wille för Holofernes angifwa det ställe, der han utan fara kunde angriwa och eröfwa staden. De följde henne till honom. Han fattade kärlek till henne och hon måste blifwa hos honom. Om aftonen gaf han en stor fest och berusade sig i öfvermåttet af sällhet, så att han förlorade all besinnning och måste bäras till sitt läger. Om natten grep Judith Holofernes swärd, afhög dermed hans hufwud, stoppade det i en säck och lät sin yiga utbära det ur lägret. När hon återkommit till Bethulien och uppwisade Holofernes hufwud, prisade folket den källa qwinnan och bekom nytt mod, så att det följde Judiths råd och gjorde ett anfäll på stendens läger; när dessa sågo sin fältherre mördad, blefwo de rädblösa och flydde, lemnande hela sitt läger såsom byte åt Judarnes plundringsslut. — Men Judith, folkets räddarinna, blef högt ärad, och öfwersteprästen från Jerusalem med alla presterna komma till Bethulien, för att se Judith. När hon dog, anlade folket sorg i sju dagar.

Nåsta N:o utgifwes den 25:te Juli, kl. 7 i. m.

Göteborg, G. Petersens officin 1847